

Sygn. akt II AKa 262/17

Lublin, dnia 28 grudnia 2017 roku

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Cezary Wójcik
Protokolant	st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w Lublinie Jarosława Jaczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 roku

sprawy **K. M.** syna H. i J. z domu T., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 września 2017 roku, sygn. akt IV K 255/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych na rzecz adw. W. W. (1), prowadzącego Kancelarię Adwokacką w L., tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu K. M. w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego K. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. M. oskarżony został o to, że:

w okresie 9 listopada 2009r. do 30 grudnia 2009r. w T. oraz L. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem jako współnik T. Sp. j. zajmujący się prowadzeniem jej działalności doprowadził osoby (...) Sp. z o.o. w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 644.166,69 zł poprzez wprowadzenie w błąd przy składaniu zamówień na materiały elektroenergetyczne, a następnie przy zakupie wcześniej zamówionego towaru na podstawie faktur VAT (...) co do możliwości finansowych i zamiaru uregulowania należności wynikających z w/w zawartych transakcji,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 września 2017r. wydanym w sprawie IV K 255/12 Sąd Okręgowy w Lublinie:

K. M. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 9 listopada 2009r. do dnia 21 grudnia 2009r. w T. i w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą T. Sp.j. z siedzibą w L., poprzez wprowadzenie w błąd Zakładu (...) Sp. z o.o. w T., co do kondycji finansowej prowadzonej przez siebie firmy i zamiaru uregulowania należności, doprowadził Zakład (...) Sp. z o.o. w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 644.166,69 zł, w ten sposób, że w dniu 9 listopada 2009 roku złożył zamówienie na materiały elektroenergetyczne, które w okresie od dnia 24 listopada 2009 roku do dnia 21 grudnia 2009 roku zostały dostarczone do Spółki T. Sp. J., na które następnie zostały wystawione faktury VAT o numerach: (...), tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to:

na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 (jeden) rok i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił K. M. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. W. (1) – Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 4870,80 (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt 80/100) złotych tytułem obrony K. M. sprawowanej z urzędu;

na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił K. M. w całości od zapłaty kosztów sądowych i wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obrońca oskarżonego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. przez subiektywną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie tj. wyjaśnień oskarżonego, gdzie wskazał on, że nie miał zamiaru nie zapłacić spółce (...) za zakupione materiały, gdyż spodziewał się dopływu gotówki za zrealizowane kontrakty na przełomie 2009 i 2010r. co pozwoliłoby spłacić jego zobowiązania, ponadto wskazał, że biegła K. nie ujęła w swej opinii całej dokumentacji (...) spółki (...), a jedynie jej część, ponadto że niewykonanie zobowiązań finansowych wynikało z warunków pogodowych, które uniemożliwiły wykonanie robót, a co za tym idzie zapłatę za zakupione materiały, ponadto że nie miał świadomości złej sytuacji finansowej spółki (...) skoro była ona kontrolowana przez zewnętrzny podmiot przeprowadzający audyt w firmie (...), ponadto że z uwagi na niezasadne zerwanie kontraktów z firmą (...) na kwotę ok. 6,5 mln zł firma (...) utraciła płynność finansową;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez wadliwą ocenę zeznań świadków S. K., B. K., A. K., W. W. (2) i Z. S. co do tego, że firma (...) funkcjonowała normalnie w dacie zarzutu, wykonywała zlecone jej prace, zaś to fatalne warunki pogodowe w zimie 2009r. spowodowały niemożność dalszych prac i sfinalizowanie kontraktów;

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez bezkrytyczne danie wiary wnioskowi końcowym opinii biegłej z zakresu rachunkowości J. K. w sytuacji, gdy zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego nie dysponowała ona pełnym materiałem dowodowym, nadto sama biegła wskazała, że nie dysponowała pełną dokumentacją finansową tj. np. odkodowanymi transakcjami z konta bankowego firmy (...) z R. (...), ponadto wnioski biegłej K. stoją w sprzeczności z ustaleniami biegłej P. z opinii ze sprawy sygn. akt IV K 181/15 dotyczącej się podobnego czasookresu zarzutu i osoby oskarżonego;

4) art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o wywołanie opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości, w sytuacji, gdy biegła K. konsekwentnie podtrzymywała swe wnioski końcowe w sytuacji, gdy sama przyznała, że nie posiadała pełnej dokumentacji (...) spółki (...) na dzień stawianych oskarżonemu zarzutów;

Nadto obrońca oskarżonego zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na treść wydanego wyroku przez błędne uznanie, że oskarżony jest winny zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów pomimo poważnych wątpliwości zaistniałych w tym zakresie wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu IV Wydział Karny w Lublinie do ponownego rozpoznania, bądź ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego K. M. nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna nie potwierdziła podniesionych w środku odwoławczym uchybień w zakresie oceny dowodów oraz poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które stały się podstawą wydania zaskarżonego wyroku.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy procedował w tej sprawie prawidłowo, nie uchybiając normom zarówno z zakresu prawa procesowego, jak i materialnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających między innymi z art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k., a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. – w szczególności Sąd ten wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, które fakty uznał za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Sąd Okręgowy omówił i przeanalizował w pisemnych motywach wyroku wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. W sposób jasny, logiczny i wyczerpujący wyjaśnił przy tym, dlaczego dowody te uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo K. M. przypisanego mu przestępstwa oraz dlaczego odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim tenże zaprzeczył, że dokonał zarzucanego mu przestępstwa.

W szczególności wskazał, iż sprawstwo oskarżonego K. M. wynika w głównej mierze z zeznań świadków S. K., B. K., A. K., W. W. (3) i Z. S. a także z opinii biegłej z zakresu księgowości J. K. (2). Sąd I instancji w sposób logiczny oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym uzasadnił swoje stanowisko. Dokonana przez Sąd ocena depozycji tych dowodów w pełni zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Chybiony jest zarzut obrońcy oskarżonego, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 roku, WRN 149/90, LEX nr 20454), przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego;
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił. Wywody obrońcy zawarte

w apelacji przedstawiają zaś alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, nie popartą żadnymi logicznymi argumentami i – jako takie – nie są one w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k.

Oczywiste jest to, że argumenty przedstawione przez Sąd zawsze będą niewystarczające dla strony, dla której zapadł niekorzystny wyrok. Rzecz jednak w tym, że patrząc obiektywnie na uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie sposób dopatrzeć się naruszenia, które wynikałoby z niejasnej argumentacji, rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, czy też skazania pomimo braku dowodów. Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego nie dostarcza przekonujących i logicznych argumentów, które powyższy pogląd mogłyby podważyć. Twierdzeń skarżącego nie można skutecznie przeciwstawić konkretnym dowodom, na których Sąd I instancji oparł swoje ustalenia co do zachowania oskarżonego. W toku postępowania dowodowego Sąd miał bezpośredni kontakt z każdym osobowym źródłem dowodowym, co niewątpliwie ułatwiało mu nabranie właściwego przekonania odnośnie waloru wiarygodności każdego z nich, w tym także co do oceny wyjaśnień K. M..

Sąd I instancji dokonując wnikliwej analizy wszystkich dowodów, we wzajemnym ich powiązaniu, trafnie uznał, że to właśnie relacje osobowych źródeł dowodowych (w szczególności opinii biegłej K.) zasługują na obdarzenie wiarą. Tym samym w przeważającej mierze odmówił wiary wyjaśnieniom K. M., który wprawdzie nie kwestionował zawarcia umowy pożyczki z pokrzywdzoną, to jednak inaczej opisywał okoliczności zawarcia z nią tej umowy. Świadczy to o obiektywnym i bezstronnym podejściu Sądu do wszystkich ujawnionych na rozprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego. Dokonana ocena dowodów była nakierowana na ustalenie rzeczywistego przebiegu wydarzeń i stanowiła wyraz rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego K. M..

Zgodzić należy się z twierdzeniem autora apelacji, iż zasadniczym problemem w sprawie niniejszej jest ustalenie czy oskarżony K. M. w momencie zawierania umowy z firmą (...) – zamawiania materiałów elektrycznych wiedział, iż nie będzie w stanie za nie zapłacić a więc czy miał w ogóle zamiar zapłaty za nie. Materiał dowodowy zgromadzony w powyższej sprawie pozwala w jednoznaczny sposób wyprowadzić wniosek, że oskarżony w chwili zawierania przedmiotowej umowy miał świadomość złej sytuacji finansowej swojej firmy, niespłaconych długów oraz zobowiązań. Wiedział że nie będzie mógł zapłacić za zamówione materiały. Wynika to jednoznacznie z zeznań wcześniej cytowanych świadków oraz przede wszystkim opinii biegłej z zakresu księgowości J. K. (2). Temu ostatniemu dowodowi Sąd Okręgowy w Lublinie nadał - i słusznie – szczególną rangę. Z pełnej i fachowej opinii tejże biegłej wynika jednoznacznie, iż Spółka (...) w okresie zakupu towarów w Zakładzie (...) Sp. Z o.o. nie posiadała kondycji finansowej pozwalającej na wywiązanie z zobowiązań finansowych wynikających z tej transakcji, tj. zapłaty za ten towar kwoty brutto 644 166,39 złotych. Sąd I instancji poddał ten dowód stosownej analizie i ocenił go zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k. czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku (uzasadnienie k – 11-12). W świetle powyższego jawi się jako całkowicie bezzasadny zarzut skarżącego co do rzekomego naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w Lublinie. Fakt, iż biegła nie dysponowała wszystkimi dokumentami finansowymi np. wyciągami bankowymi w żadnym stopniu nie deprecjonuje jej opinii skoro dokumenty te zgodnie z jej twierdzeniem były jej zbędne do wydania tejże opinii a dokumenty którymi dysponowała były do tego celu wystarczające. Sąd Okręgowy w Lublinie dokonał oceny tego dowodu – opinii biegłej J. K. (2) jako pełnej fachowej i nie zawierającej wewnętrznych sprzeczności a Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni tę ocenę podziela.

Także za całkowicie bezzasadny uznać należy zarzut skarżącego co do naruszenia art. 170§1 pkt. 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o wywołanie opinii innego niż J. K. (2) biegłego z zakresu rachunkowości. Nie negując poglądu Sądu I instancji wyrażonego w postanowieniu (k – 2983v), iż wniosek ten zmierzał do przedłużenia postępowania winien on być rozpoznany w oparciu o kryteria zawarte w art. 201 k.p.k. czego Sąd ten wyraźnie nie wyartykułował aczkolwiek w uzasadnieniu postanowienia pewne elementy tegoż przepisu rozważał. Przypomnieć należy w tym miejscu, iż zgodnie z art. 201 k.p.k. w przypadku niepełności lub niejasności opinii, jej wewnętrznej sprzeczności lub sprzeczności między różnymi opiniami w tej samej sprawie można wezwać tego samego biegłego lub powołać innego. Żadna z powyższych sytuacji w sprawie niniejszej nie zachodzi – opinia biegłej J. K. (2) jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Tak ocenił ją Sąd I instancji w pisemnych motywach zapadłego wyroku. Także w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego

zakresu rachunkowości Sąd Okręgowy w Lublinie wskazywał na pełność tejże opinii pisząc, iż w opinii uzupełniającej biegła udzieliła odpowiedzi na wszystkie pytania stron (k. 2984). Dlatego też decyzję Sądu I instancji w przedmiocie oddalenia wniosku o powołanie innego biegłego z zakresu rachunkowości, pomimo niewskazania w jej podstawie prawnej art. 201 k.p.k. należy uznać za całkowicie uzasadnioną.

Zupełnie nieuprawniony jest zarzut skarżącego dotyczący niewłaściwej oceny zeznań świadków S. K., B. K., A. K., W. W. (3) i Z. S. dotyczących funkcjonowania firmy (...). Skarżący wskazywał w nim, iż z zeznań tych świadków wynika, że firma ta funkcjonowała prawidłowo podczas gdy analiza ich zeznań wskazuje na to, że aczkolwiek mówili oni ogólnie o normalnym funkcjonowaniu tej firmy to jednak podawali fakty takie jak telefony kontrahentów, którym firma nie płaciła należności, czy też wizytę komornika, świadczące o jej zaległościach finansowych. Tak też zeznania tych świadków ocenił Sąd I instancji i w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie jest ocena ze wszech miar prawidłowa.

I wreszcie niezasadny jest zarzut autora apelacji dotyczący naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w Lublinie przez jakoby subiektywną ocenę wyjaśnień oskarżonego K. M.. Sąd I instancji bowiem dokonał oceny tychże wyjaśnień zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w powiązaniu z innymi dowodami a w szczególności z opinią biegłej z zakresu rachunkowości. Wyjaśnił dlaczego uznał, iż oskarżony K. M. w momencie zawierania umowy z firmą (...) wiedział że nie będzie w stanie zapłacić za zamówiony towar wskazując w tym przedmiocie na opinię biegłej z zakresu rachunkowości dotyczącej sytuacji finansowej jego firmy oraz wiedzy oskarżonego dotyczącej stanu finansowego jego firmy i jego doświadczenia zawodowego w prowadzeniu działalności gospodarczej. Wskazywał w jaki sposób oskarżony wprowadził w błąd firmę (...) odnośnie sytuacji finansowej swojej firmy (uzasadnienie k – 16). Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni te wywody aprobuje.

Wbrew stanowisku skarżącego, zachowanie oskarżonego K. M. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zawarte w apelacji wywody skarżącego, które podważają prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny poszczególnych dowodów, przedstawiają wyłącznie alternatywną wersję ich oceny.

Za bezzasadny należy również uznać podniesiony przez obrońcę K. M. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego miał się dopuścić Sąd I instancji, poprzez – najogólniej rzecz ujmując – przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa. Zarzut ten jest ściśle związany z omówionymi wyżej zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, której Sąd Apelacyjny w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, dowody obdarzone przez Sąd Okręgowy wiarą dały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu.

Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu przez skarżącego odmiennej oceny dowodów nie świadczy o dokonaniu przez tenże sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny aprobuje przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w kwestii wyczerpania przez K. M. zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., którego popełnienie zostało przypisane oskarżonemu tym orzeczeniem.

Przypomnieć należy, że zamiar sprawcy jakkolwiek jest faktem natury psychicznej, to dowodzenie tego faktu następuje na podstawie domniemań faktycznych, natomiast podstawą tego domniemania mogą być wszelkie okoliczności na podstawie których można wyprowadzić wniosek dotyczący realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę. Przyjmuje się, że "zamiar choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania i jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia" (por. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2006r., sygn. II KK 92/06, OSNwSK 2006)1/2576).

Nie ulega też wątpliwości, że treścią strony intelektualnej zamiaru sprawcy czynu z art. 286 § 1 k.k. jest świadomość, że podejmowane przez niego zachowania realizują znamiona strony przedmiotowej art. 286 § 1 k.k. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą więc mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania.

W przedmiotowej sprawie, K. M. obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim wprowadzenie Zakładu (...) Sp. Z o.o. w błąd i doprowadzenie go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Sąd Okręgowy trafnie wskazał szereg okoliczności faktycznych towarzyszących działaniu oskarżonego, wskazując bezsprzecznie na bezpośredni zamiar popełnienia przez niego przestępstwa oszustwa, a sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji.

Podniesione w apelacji zarzuty co do winy obligują Sąd Apelacyjny w Lublinie do rozpoznania sprawy także w zakresie kary (art. 447 § 1 k.p.k.). Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prawidłowo ustalił okoliczności obciążające i łagodzące leżące po stronie oskarżonego i wyciągnął z nich słuszne wnioski co do wymiaru kary. Wymierzona K. M. kara jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat w żadnym wypadku nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową (art. 438 pkt 4 k.p.k.), a tylko taka jej ocena upoważniałaby Sąd Apelacyjny do zmiany wyroku w tym zakresie. Decyzja Sądu Okręgowego o wymierzeniu oskarżonemu grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł jest również prawidłowa.

Biorąc pod uwagę powyższe względy, nie podlega uwzględnieniu wniosek autora apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wobec bezzasadności omówionych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego K. M. i niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Lublinie zwolnił K. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustalił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację rodzinną i majątkową.